

MITÄ ON AVIOLIITTO

Kirj. W. N. W.

USEIN kuulemme keskustelua miksi eivät nykyisin solmitut avioliitot ole pitkäaikaisia. Tätä väitettä koetetaan puolustaa monella eri tavalla, joista kuitenkin ovat useimmat vailla elämän todellisuutta.

Avioliittoon menee mies ja nainen siksi, että heitä miellyttää toistensa ulkonaiset piirteet, käytös, ja jossakin tapauksessa sielullinen yhtäläisyys. Me mielistelemme toisiamme, tunnemme ylevyyttä toistemme seurassa. Tällaista tunnetta kai meidän kielellämme kutsutaan rakkaudeksi. Me yritämme saada kodin pystyyn, sillä meitä ei nyt huvita ulkonainen seura. Tahdomme elää ainaisesti toistemme seurassa. Rakkauden hedelmiä alkaa myöskin tulla kotimme yksinäisyyteen, joten elämän todellisuus astuu eteemme. Rakkaus on muuttuvaa. Omistamastamme kodista on suuret kuukausimaksut. Perhe tarvitsee eläkkeeseen jonkun osan myöskin. Miehen tienestit eivät tahdo riittää kodin ylläpitämiseen. Usein on myös työttömyys esteenä elämälle. Jos sattuu saamaan työn, niin on se niin äärettömän rasittavaa, että se vaatii viimeisetkin voimat miehestä. Useinhan joudumme koneiden kanssa kilpailemaan hirmuisessa tärinässä, joka särkee hermojemme voiman. Tulemme kotiin väsyneinä, hermomme vaativat lepoa. Meidän nuori vaimomme on pienokaisten kanssa vastassa, joka on ikävöiden meitä odottanut. Hän kaipaa miehensä seuraa. Hän vaatii kuulla jotain mieheltään, kaivaten keskustelua miehensä kanssa. Mutta kuinka moni mies voi sen tehdä? Kun hermosto on päässyt rauhaan tuosta hirmuisesta tärinästä, nukkuminen tuntuisi parhaalta kotiin tultua, että vähän ajan päästä virkistyisi illalliselle. Vaimon kysymyksiin vastaillee mies kärtteisesti, joten puhe loppuu siihen. Tällaista elämää kestää päivästä toiseen, vuodesta vuoteen. Vaimonkin kärsivällisyys alkaa loppua. Hän vaatii miehenkin huolehtimaan noista pienokaisista päästäkseen joskus seuraelämään, haalille näytöksiin tai jonnekin muualle, sillä hän on elämäntaluttainen, vaikka hänen miehensä onkin elämäntaluttainen kuin kuollut tuon hirmuisen työn uhrina. Näin syntyy kinailua kinailun perään ja vihamielisyys kasvaa toisiaan kohtaan, joka käy viimein anteeksiantamattomaksi. Pian nähdään entisessä elä-

män kumppanissa vain pimeyden ruhtinaan kuva. Tavallisesti näissä kamppailuissa naisen on alistuttava, sillä mies on perheen isäntä, koska hän hankkii toimeentulon. Naisen täytyy elää edelleenkin tuon miehen kanssa, jota hän niin sydämestään kammoaa ja inhoaa. Hän tahtoo vapautua, mutta ei voi, sillä ei voi jättää pienokaisiaan; yksin hän ei voi niistä huolehtia, jollei ole isää apuna, joka hankkii toimeentulon. Mitäpä muuta kuin jäädä armoille vastoin tahtoaan, niin rakkalaiselta kuin mies näyttääkin ja alistua jatkaamaan sukua tällaisessakin tilanteessa. Eikö se ole prostitutsioonin kaltaista, valintavapautta vailla olevaa rakkautta, mihinkä meitä tämä pyhä avioliitto määrää ja meidän kurja yhteiskuntamme pakottaa. Kun tällaisessa tilanteessa siitämme vielä lapsia, niin voidaanko niistä toivoa terveitä ja järkeviä silloinkin kun hermomme ovat pingotetut raivoisaan vihamielisyyteen toisiamme vastaan. Eivätkö tällaiset lapset saattane olla mitä tahansa ihmisiltä muistuttavia muumioita, jotka täyttävät hullujen huoneita ja vankiloita?

Mutta avioliitto on häviävä. Miehen palkka ei riitä perheen ylläpitämiseen ja naisen on myös lähdeittävä tehtaaseen kuten miehenkin. Jos on lapsia, niin huolehtii niistä joku toinen silloin, jolla ei ole tilaisuutta tehdä työtä. Nainen on pakotettu tutkimaan ja saamaan tietoja synnytyksen rajoittamiseksi. Sikäli kun nämä tiedot leviävät, tulevat avioliitot lyhytikäiseksi, sillä silloin on nainen vapaampi kun hänellä ei ole noita rakkaita pienokaisia, jotka pakottaisivat hänet olemaan tällaisessa kurjassa tilassa.

Kehitys kulkee eteenpäin ja me kehityksen mukana, joten avioliiton jälkeen täytyy yhteiskunnassa tapahtua huomattavia muutoksia. Entisen kodin raunioille täytyy syntyä uusi yhteiskunta, jossa nainen vaatii vapautensa, jossa hän ei joudu ikeen alle, valiten itse puolisonsa, jonka kanssa jatkaa sukua, jos hän niin tahtoo. Lapset tulevat saamaan yhteisiä leikkikoteja ja terveellisessä ilmastossa, jossa vanhemmat voivat käydä lapsiaan ihailemassa. Yksilöt eivät kärsi suvun jatkamisesta, sillä siitä tulee huolehtimaan koko yhteiskunta.